

ΑΝΤΙΤΥΠΟΣ

πρωτοβουλία από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου

Τεύχος 2^ο

Σεπτέμβρης- Οκτώβρης '99

PUNËTORË JANË VËLLEZËRIT TANË

Το αντιαλβανικό παραλήρημα των Μ.Μ.Ε και οι κραυγές απελπισίας των αγανακτισμένων μικροαστών ήταν απλά η αφορμή. Η αστυνομία εξαπολύει πογκρόμ σε δρόμους και πλατείες για τη σύλληψη μεταναστών και την απέλαση των "παρانونών".

Η απόφαση του ΚΥΣΕΑ για τη μη εγκυρότητα της διαδικασίας χορήγησης πράσινης κάρτας στους μετανάστες από τη μία πλευρά και από την άλλη η αναγκαιότητα μιας "καλονομιμαμένης βιτρίνας" της φτωχής πλην τίμιας ελλαδίτσας εν όψει της ένταξης στην ΟΝΕ χωρίς ενοχλητικούς "λεκέδες" και ανησυχητικές "ρωγμές" είναι δύο από τους σοβαρότερους λόγους της τόσο καλά αυτή τη φορά οργανωμένης επιχείρησης. Δεν είναι τυχαίες στην παρούσα φάση, αλλά μάλλον πολύ καλά μελετημένες οι κινήσεις στο ζήτημα των μεταναστών. Η υποκρισία του ελληνικού κράτους είναι εμφανής (εκτός από τους επίδοξους βιαστές μεταναστών κάθε είδους). Από τη μία "ανθρωπιστική" βοήθεια έξω από τα σύνορα (βλέπε τόνους τροφίμων και φαρμάκων προς τους αλβανούς του κοσόβου) και από την άλλη συλλήψεις, ξύλο και "ξεκαθάρισμα" εντός των συνόρων. Αλλά όχι! Ας μην υπερβάλλουμε. Εξάλλου ο υπουργός δημόσιας τάξης ήταν αποστομωτικός: ψάχνουμε και θα τους βρούμε τους κακούς μετανάστες, τους εγκληματίες, τους απροσάρμοστους. Γιατί η οικονομία αλλά φυσικά και οι έλληνες ιδιοκτήτες έχουν ανάγκη τους "καλούς" μετανάστες. Ποιός θα καθαρίζει τους κήπους, θα φτιάχνει τα σπίτια, θα οργώνει τα χωράφια και θα κάνει όλες τις βρωμοδουλειές με ένα 5χλιαρο τη μέρα; Ποιός άλλος θα αποτελούσε ένα τόσο ιδανικό προϊόν εκμετάλλευσης; Πού αλλού θα έβρισκαν τόσο φθηνά εργατικά χέρια; Μα φυσικά στους κνηνημένους μετανάστες οι οποίοι έτσι γίνονται ακόμη πιο εύκολη λεία για τις ορέξεις των αφεντικών. Αυτός είναι και ο κεντρικός στόχος της περιφημής επιχείρησης σκούπας. Η πειθάρχηση και η τρομοκράτηση ενός πολυπληθούς εργατικού δυναμικού (μετανάστες) μέσα από τη δημιουργία ενός καθεστώτος μόνιμης παρανομίας και ανασφάλειας. Η διαρκής κινητικότητα που τους επιβάλλεται αποσκοπεί στην ακύρωση οποιασδήποτε προσπάθειας δημιουργίας δεσμών ανάμεσα στους μετανάστες και τους ιθαγενείς εργάτες. Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση του διαχωρισμού κινείται και το ιδεολόγημα της εσωτερικής διαίρεσης μεταξύ καλών βορειοηπειρωτών και κακών αλβανών.

Πίσω λοιπόν από τη διακηρυγμένη αρχή της πάταξης της εγκληματικότητας βρίσκεται η κρυφή επιθυμία της υποταγής του ανθρώπινου εργατικού δυναμικού στις επιταγές της αγοράς. Ας μην μας ξενίζει η "ανικανότητα" του κράτους να εμποδίσει την επιστροφή των "κακοποιών" αλβανών. Όσο έχουν ανάγκη τα αφεντικά από αξιολογούμενους υπάκουους εργάτες, τόσο θα προχωρούν σε τέτοιες κινήσεις που θα διασφαλίζουν τα συμφέροντά τους. Εκείνο που φοβούνται πάνω απ' όλα είναι η διαρκής και σταθερή οργάνωση των προλετάρων. Οι περιπτώσεις των απεργιών των αλβανών εργατών στην Ηλεία, τη Θήβα, τη Μαγνησία και τη Λέσβο, η συμμετοχή αλβανών μαθητών στις μαθητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις του περασμένου χειμώνα δείχνουν που μπορούν να φτάσουν τα πράγματα αν οι ξένοι εργάτες αφεθούν να ριζώσουν σε ένα τόπο.

Όσο για την επιχείρηση - σκούπα του κράτους και των αφεντικών δεν αγγίζει μόνο τους αλβανούς ούτε αφορά μόνο αυτούς. Ο ξένος εργάτης που πηγαίνει στην Ελλάδα με το φόβο της κατάδοσης, οι πρόσφυγες από το Κόσοβο, την Κράινα και τη Βοσνία, οι 600.000 άνεργοι σέρβοι από τα κατεστραμμένα εργοστάσια της Γουγκοσλαβίας αλλά και οι ντόπιοι προσωρινοί και μαύροι εργαζόμενοι που αλλάζουν δουλειές υπό την απειλή της ρουφιανιάς και της απόλυσης δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε μεταξύ μας. Άλλωστε ο εχθρός είναι κοινός και βρίσκεται καθημερινά απέναντί μας: από το αφεντικό και το ρουφιάνο στη δουλειά μέχρι τους κανίβαλους αλβανοκνηνηγούς κάθε είδους.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ

Κunder venja e MME (televizori, shtypi) kunder shqiptareve dhe kankesat e disa shtetasve grek ishte thjesht sebepi. Policia nisi nje ndjekje te papare ndonje herë, ñe rruge ne autobuse neper plätia per te arre' stuar rrefugjatët dhe per te debuar te «paligjimit».

Vendimi «ΚΥΘΑΑ» qe procedura, e dhënies së prasinis kartas. Tek refugjatet është e ç' rregullt, dhe per te treguar nje vitrine te paster te nje greqie te varfer por e ndershme ne prag te hyrjes se saj ne ONE pa patur njolla dhe shembje jane dy nga arsytet tekëti kaq mire organizuar aksioni kunder refugjateve. Ipokrizia e shtetit grek eshte kaq dukshem, nga njera ane ndihma «njerezore» tek shqiptaret kosovare, dhe nga ana tjetër arrestime, drudhe spastrime brenda kufijve. Ndoshta jo, mos i iksagjirojme gjërat. Ministri irendit tha kërkujme dhe i gjejme refugjatet e «keqinj», kriminelet sepse ekonomia dhe pronaret

grek kane nevojë per refugjate te mire. Kush do pastroje bëçet, do ngreje shtepite dhe do beje gjithë punet e renda më 5 mije dhrahmi ne dite ku do gjenin. Krah pune kaq te lira, sigurisht qe rëfugjate etrembur nga aksionet shkupa te policise. Levizshmeria e vazhdueshme nuk lë qe fuqia punetore e refugjateve te mes vorioepiroteve te mire dhe shqiptareve te keqe.

Mbas gjithë ketyre gjerave fshihet deshira e shfrytezimit klasës punetore, dhe sa kohe te kene nevojë afendikote per punetore te lire aq kohe do vazhdojne keto ndjekje. Por ate qe kane me frike sistemi eshte organizimi i vazhdueshëm i proletariateve grevat e punetoreve shqiptare. Ne Ilia, ne Thive, ne Lesvo, ne Magnisia dhe pjesemaria e nxënësve shqiptare ne grevat shkollore tregojne ku muno te arrisin gjerat po vune mire rrenjet punetoret e hvaj ne nje vend.

Sa për operacionin shkupa ai nukzë vetem shqiptarët. Punetori i hu aj qe hyn e del ne greqi me friken e policise por edhe te zbuarit nga Kosova, nga Bosnja, nga Kraina, dhe 600.000 punetoret serb nga fabrikat e shkate rruara te Jugosllavise dhe punetoret vendas dhe te zinjte nuk kane asgjeper te ndare mes ture. Armiku eshte i perbashket ate e sheh perdit nga afendikote e shfrytezuesit deri tek kanibalet shqiptarë ndjekes.

Jemi të gjithë refugjate

Kjo shkresë u nda ne mitingun e krijuar nga kjo shoqate me 8/7 ne palini ne shenje perkraeje refugjateve kunder aksionit shkupa te policise

Εditorial

Ο χρόνος έχει σταματήσει εδώ και καιρό στα Μεσόγεια. Εγκλωβίστηκε στα γήπεδα συγκέντρωσης, σκόνταψε στα μπλόκα των λεωφορείων, εξαφανίστηκε στα κυνηγητά των «ξένων», σαρώθηκε από τις σκούπες της αστυνομίας. Αυτά που γίνανε στην Παλλήνη το καλοκαίρι είναι απ' τα γεγονότα που ξέρουν να βάζουν την υπογραφή τους σε εποχές και δεκαετίες. Η κορυφή του παγόβουνου, πάτος της συνείδησης του «ελληνικού λαού».

Μα πιο πολύ να στέκει αμείλικτο το ερώτημα; για πόσο ακόμα θα βλέπουμε τους πραγματικούς μας συμμάχους ως εχθρούς και τα αφεντικά μας ως σωτήρες; Πώς μπορούν τόσο εύκολα να καλλιεργούν τους διαχωρισμούς ανάμεσα μας;

Αλλά η σιωπή που είχε απλωθεί στην Παλλήνη, τη Δάφνη και άλλες περιοχές και περικύκλωσε τους 1000 μετανάστες ήταν από αυτές που δεν συγκωρά ποτέ η ιστορία. Κάτι έπρεπε να γίνει.

80 άτομα που μαζεύτηκαν στα γρήγορα στις 8 Ιούλη στην Παλλήνη, ήταν αρκετά για να σπάσουν έστω και για λίγο αυτή τη σιωπή με μια πορεία με συνθήματα και σπρέι στους τοίχους. Ένα ελάχιστο δείγμα ταξικής αλληλεγγύης απέναντι στους μετανάστες, μια οργανωμένη φωνή απέναντι σ' αυτούς που σιωπούσαν. Περιτοικισμένοι από δύο διμοιρίες ματ, άφθονο χακί και μπλε της επιβολής, και αρκετά βλέμματα μισοκακόμοιρου μίσους και καλά μαγειρεμένης φοβιάς...

...Ίσως τώρα τα φώτα της δημοσιότητας να έπεσαν μαζί με τις κραυγές των «ληστευθέντων» αλλά ο μονομερής αυτός πόλεμος συνεχίζεται συστηματικά ενάντια στους μετανάστες εργάτες. Αλληπαλά μπλόκα αστυνομικών στις στάσεις και τα λεωφορεία, εξορμήσεις των ματ, απελάσεις, έλεγχοι ταυτότητας παντού. Και πάνω απ' όλα αυτή η καταραμένη σιωπή. Που καμιά φορά σπάει από ελάχιστους αξιοπρεπείς που υπερασπίζονται τους μετανάστες στα λεωφορεία. Αλλά έρχεται να σκεπαστεί πάλι, από το χέρι βοήθειας που δίνουν άλλοι επιβάτες και προπάντων πολλοί ελεγκτές του ΟΑΣΑ στην αστυνομία.

...Όχι για πολύ όμως. Γιατί οι εκκαθαρίσεις δεν σταματούνε μόνο στους πλεονάζοντες «ξένους», αλλά συνεχίζονται στο «πλεονάζον» μαθητικό δυναμικό. Οι μετεξεταστέοι του Ιούνη κρίνονται ξανά, ήδη 20% αυτών δεν προσέρχεται να γράψει, χιλιάδες εγκαταλείπουν το λύκειο, οι σχολάρχες ετοιμάζονται για τη μεγαλύτερη επέλαση των ιδιωτικών ΤΕΕ, μένει να δούμε και τα φροντιστήρια σε λίγο στο χρηματιστήριο... Και αν αυτή η σιωπή των «εκκαθαριζόμενων» σπάσει θα έρθουν δύσκολες ώρες για τους αδιάφορους... (Γιατί τελικά είναι πολλοί οι «εκκαθαριζόμενοι», όχι μόνο μαθητές αλλά και όσοι μαθαίνουν τις έννοιες ανεργία, προσωρινότητα, ελαστικές σχέσεις, ευελιξία - αδύνατον να απελαθούν κι αυτοί-)

...Όπως δύσκολες ώρες ήρθαν και για μερικούς κατοίκους στην Ανθούσα όταν είδαν το αμαξοστάσιο να χιζεται δίπλα τους. ...αλλά δεν είδαν το αεροδρόμιο που χιζεται παραδίπλα τους... η «αυλή» μας να ναι καλά... ο ατομικισμός, η αποξένωση, ο ανταγωνισμός... αυτά θέλουν να περάσουν ανάμεσα μας... να μην μας νοιάζει τι γίνεται τριγύρω μας... γιατί οι προβολείς έπεσαν και λίγο βορειότερα. Στη Σερβία και το Κόσσοβο... κανείς δεν ασχολείται πια, δεν πουλάει το θέμα στα κανάλια... τα πράγματα πήραν τώρα το δρόμο τους... η δύναμη κατοχής από τους Νατοϊκούς συμβάλει στην «σταθερότητα» για να αρχίσει επέλους η ανοικοδόμηση... σταθερότητα που σημαίνει εθνικά καθαρές περιοχές, έπειτα από τόσο μίσος που καλλιεργήθηκε με τη συμβολή τους... οι «απελευθερωτές» του UCK έχουν πολλή δουλειά τώρα: να γίνουν τα καινούργια αφεντικά στους εξαθλιωμένους του Κοσόβου... πρωτοστατώντας στην εθνική εκκαθάριση των σέρβων προλετάρων από εκεί...ότι δηλαδή κάνανε οι σέρβοι φασίστες τα προηγούμενα χρόνια στους Αλβανούς... η πολυεθνική κοινωνία είναι πια παρελθόν... η ανοικοδόμηση είναι το μέλλον... των αφεντικών φυσικά... όπως στην Τουρκία, που τρέζανε όλες οι δυτικές χώρες να στείλουν ληγμένα και άχρηστα φάρμακα στους σεισμοπαθείς... αλλά αυτά που δεν θα είναι ληγμένα είναι τα κεφάλαια για να ξαναχτιστούν, για να πλουτίσουν με τον ιδρώτα των φτωχών... δυστυχώς πάντα τους προλετάρους χτυπάνε οι σεισμοί... το είδαμε τώρα και στην Αθήνα με τα χαρτόκουτα στα οποία δούλευαν δεκάδες εργαζόμενοι...

...Με αυτά κι αυτά λοιπόν φτάνουμε στον Αντίτυπο #2. Μια πρωτοβουλία μερικών ανθρώπων από το Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι. Και φυσικά ισχύει ό,τι και στο προηγούμενο τεύχος. Τα ανυπόγραφα άρθρα εκφράζουν όλη την πρωτοβουλία για το έντυπο, αντίθετα από όσα υπογράφονται, τα οποία εκφράζουν λιγότερους.

Για επικοινωνία υπάρχει η θυρίδα ΤΘ 60095, ΤΚ 15310, Αθήνα.

Το στέκι είναι ανοικτά κάθε μέρα από τις 7.00 μέχρι τις 12.00 περίπου.

Διεύθυνση Μεταξά 17 και Σίφνου(Πίσω από τη διασταύρωση Χαλανδρίου και Γαρυττού, στην πλευρά του τένις κλαμπ). Τηλέφωνο: 601.44.99

Shoqata e pavarur Ajia Paraskevi- Xalandri, Metaxa 17 + Sifnou, tel. 601.44.99

Στη διασταύρωση του ρατσισμού με την «αναβάθμιση» των μεγάλων έργων.

Μπορεί στο κέντρο του στόχαστρου αυτή τη στιγμή να βρίσκονται οι ξένοι εργάτες, και κυρίως οι αλβανοί, ωστόσο η παλιά καλή συνταγή εξακολουθεί να εφαρμόζεται και στους τοιγγάνικους καταυλισμούς της περιοχής.

Όλοι θα θυμούνται πως πρόπερι το καλοκαίρι, η νομαρχία με τις ευλογίες σύσσωμου του τότε δημοτικού συμβουλίου προσπάθησε να διώξει τους τοιγγάνους από την περιοχή των πευκακίων, μια περιοχή που σημειωτέων στεγάζονται για πάνω από τριάντα χρόνια. Έπειτα από αιφνιδιαστικές εφόδους της αστυνομίας γκρεμίστηκαν αρκετές παράγκες, η αντίδραση όμως των τοιγγάνων και άλλων ανθρώπων εμπόδισε την ολοκληρωτική κατεδάφιση του καταυλισμού. Αυτό το καλοκαίρι ήρθε η σειρά κάποιων ιδιοκτητών, που εμφανίζονται να έχουν αγοράσει εκεί οικοπέδα την εποχή της χούντας, την «χρυσή εφταετία» της κομπίνας δηλαδή, οι οποίοι προσπάθησαν να τους διώξουν. Η αντίδραση των τοιγγάνων καθώς και κάποιων δικηγόρων απέτρεψαν και τη νέα αυτή απειλή.

Προσωρινά όμως. Γιατί πλέον η περιοχή δεν είναι όπως παλιά. Πέρα από τη συστηματική συκοφάντηση των τοιγγάνων από το γνωστό εξωραϊστικό «σύλλογο», ήρθαν πλέον τα μεγάλα έργα σε συνδυασμό με την ένταξη της περιοχής των πευκακίων στο σχέδιο πόλης για να σφίξουν τον κλοιό γύρω απ' τον καταυλισμό. Συγκεκριμένα η διέλευση της Σταυρού Ελευσίνας από εκεί και η αύξηση της αξίας της γης, αποτελούν προκλήσεις για δήμο και ιδιώτες, στις οικοδομικές τους ορέξεις για τα οικοπέδα στον καταυλισμό. Φυσικά και δεν δόθηκε απάντηση στην πρόταση των τοιγγάνων να μεταφερθούν απέναντι σε δημοτικά οικοπέδα. Εξάλλου είναι γνωστό το τεράστιο πρόβλημα λειψυδρίας που έχει ο δήμος Αγίας Παρασκευής με αποτέλεσμα να αρνείται τόσα χρόνια να εγκαταστήσει κάποια βρύση ή τουλάχιστον να φέρνει νερό στον καταυλισμό...

Βέβαια δεν είναι οι μόνοι. Η άλλη μεγάλη λεωφόρος, η ελευθέρα Πεντέλης, περνά πάνω από τον καταυλισμό του Χαλανδρίου. Όλες οι προσπάθειες των κατοίκων του να βρουν διπλανά οικοπέδα και σπίτια, έχουν σκοντάψει στην αδιαφορία και το ρατσισμό των αρχόντων. (Είναι χαρακτηριστική η απάντηση στην πρόταση των τοιγγάνων για να μεταφερθούν σε διπλανά απ' το γήπεδο δημόσια οικοπέδα: Τι εκεί να σας βλέπουν οι δημοσιογράφοι που παίζουν μπάλα;). Το ίδιο αδιάφορο σφύριγμα δίνουν και στις αλληπαλλήλες εκκλήσεις των κατοίκων να τοποθετήσει ο δήμος σαμαράκια στο δρόμο, ώστε να μην τρέχουν σαν τρελλοί οι οδηγοί μέσα από τον καταυλισμό, και κάδους για τα σκουπίδια. Ίσως οι «ευαισθησίες» των δημοτικών συμβουλίων (τόσο ισχυρές για τους «αδελφούς» σέρβους) να μην φτάνουν μέχρι το νομισματοκοπείο.

Αλλά αυτοί που πραγματικά δίνουν μαθήματα ρατσισμού είναι κάποιοι κάτοικοι στα Σπάτα. Το περίφημο τείχος του νηπιαγωγείου στέκει ακόμη στα κάγκελα του, για «να μην βλέπουν τα παιδάκια τους τοιγγάνους». Συμπεριλαμβανόμενες οι δημοτικές αρχές κωφεύουν στο χρόνιο αίτημα των κατοίκων του καταυλισμού να τοποθετηθεί μια προστατευτική μπάρα στο δρόμο που περνά ακριβώς από δίπλα, καθώς ο κίνδυνος από τα αυτοκίνητα είναι άμεσος. Άλλωστε οι υποψήφιοι δήμαρχοι στην προηγούμενη προεκλογική εκστρατεία είχαν πιάσει καλά τον παλμό των κατοίκων (που πριν δύο χρόνια που άρχισε να λειτουργεί το νηπιαγωγείο πολλοί δεν έστελναν τα παιδιά τους εάν δεν έφευγαν οι τοιγγάνοι από δίπλα) και στην προηγούμενη προεκλογική τους εκστρατεία ανταγωνίζονταν για το ποιος μπορεί να τους διώξει καλύτερα. Από που; Από έναν χώρο που μένουν εδώ και τουλάχιστον 30 χρόνια, και δικαιωματικά τους ανήκει. Το δημοτικό συμβούλιο πάντοτε προσπαθούσε να μην υπάρχει η παραμικρή απόδειξη γι' αυτό φοβούμενοι μήπως κάποτε αποκτήσουν δικαιώματα (π.χ. παροχή νερού χωρίς στοιχεία), και ο μόνος χώρος που έκρινε κατάλληλος για μετεστέγασή τους ήταν η κορυφή ενός βουνού, 10 χιλιόμετρα έξω από τα Σπάτα. Είναι φυσικό γιατί έχουν τώρα πια μεγάλα όνειρα για αυτά τα οικοπέδα. Αεροδρόμια, πολυεθνικές, εταιρίες, αλυσίδες καταστημάτων, υπηρεσίες, ζάπλουτοι θα γίνουν οι άνθρωποι, είναι δυνατόν να έχουν και καταυλισμό δίπλα τους;

Αυτό είναι λοιπόν το συναπάντημα του προϋπάρχοντος ρατσισμού με την μελλοντική «αναβάθμιση». Η καθαρή πόλη που δεν χωρά τις μειονότητες, τους διαφορετικούς, όσους ζουν με άλλες από τις κυρίαρχες νοοτροπίες. Αυτός είναι ο ανεστραμμένος καθρέφτης μιας πόλης που δεν μπορεί να ανεχτεί την ίδια την κοινωνικότητα. Που την αποξένωση των ίδιων των κατοίκων της, τη θεσμοθετημένη τους μοναξιά, τα μεταφράζει σε μίσος για τον διαφορετικό, σε φόβο για την επικοινωνία, σε εγκλεισμό στο ατομικό κλουβί με την τηλεόραση να κατευθύνει τα πάθη. Που την έλλειψη νοήματος και ευτυχίας, την διοχετεύει σε αναζήτηση περισσότερων κερδών, καλύτερου αυτοκινήτου, ωραιότερου σπιτιού, ακριβότερου κινητού.

Στην αναζήτηση αυτής της κοινωνικότητας, της επανασύνδεσης του κοινωνικού ιστού, τοιγγάνοι και μη βρίσκουμε συνοδοιπόροι και αλληλέγγυοι στις αλληπαλλήλες απόπειρες των αρχών να διώξουν τους καταυλισμούς από τα Μεσόγεια. Στην κοινή ρότα για μια πολυπολιτισμική κοινωνία, χωρίς ψεύτικες διακρίσεις και διαχωρισμούς.

Για έναν πόλεμο που γνωρίσαμε

Τρεις μήνες μετά το τέλος των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας η έμπρακτη συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο έχει περάσει μάλλον απαρατήρητη.

Υπήρξε κάτι σαν συναμοσία σιωπής γύρω από το θέμα. Η ποικιλόμορφη στήριξη των νατοϊκών επιχειρήσεων (παροχή διευκολύνσεων στις βάσεις της Σούδας και του Ακτίου, χρησιμοποίηση της Θεσσαλονίκης και της Πιερίας από το ΝΑΤΟ, πολιτική συστράτευση στους διεθνείς οργανισμούς) παρουσιάστηκε από το σύνολο των ΜΜΕ και των κομμάτων ως μια αναπόφευκτη υποχώρηση στη βούληση των ισχυρών της γης οι οποίοι για τους δικούς τους αποκλειστικά λόγους επιδίωκαν την ένοπλη αναμέτρηση με το σερβικό καθεστώς. Με τον τρόπο αυτό ουσιαστικές πτυχές του πολέμου έμειναν έξω από κάθε απόπειρα προσεγγίσεώς του. Έτσι δεν έγινε λόγος για ορισμένα θεμελιώδη ζητήματα όπως:

• Ότι το σερβικό καθεστώς -ένα μίγμα εθνικισμού και κρατικού προστατευτισμού- βρισκόταν από την ίδια του τη φύση σε αδυναμία να προωθήσει την ενσωμάτωση της χώρας στην οικονομία της αγοράς, σύμφωνα με τις «απαιτήσεις των καιρών». Σ' αυτό άλλωστε το σημείο εστιάζεται και το κύριο βάρος της κριτικής των σέρβων αντιπάλων του Μιλόσεβιτς.

• Ότι οι βομβαρδισμοί δεν ήταν μια αμερικάνικη επιχείρηση αλλά μια επιλογή του ΝΑΤΟ, των πλέον δηλαδή ανεπτυγμένων κρατών του πλανήτη υπό την ηγεσία του ισχυρότερου στρατιωτικά, των ΗΠΑ- με αντικειμενικό σκοπό την επιτάχυνση της επέκτασης της «ελεύθερης αγοράς» στον προβληματικό χώρο των Βαλκανίων. Η καταστροφή της παραγωγικής δομής της Σερβίας, που αργά ή γρήγορα θα την οδηγήσει στην εξάρτηση από τη Δύση, όπως και η ολοκλήρωση του στρατιωτικού ελέγχου της «ανεξέλεγκτης» Αλβανίας είναι ορισμένες μόνο εκφάνσεις της όλης επιχείρησης. Μια άλλη, σημαντικότερη ίσως, είναι η απόπειρα διάλυσης των παραδοσιακών κοινωνικών δομών και σχέσεων στο Κόσσοβο. Σχέσεις και δομές συντηρητικές μεν, αλλά σίγουρα αντίθετες στην εμπορευματοική καπιταλιστική λογική.

• Ότι το ελληνικό κράτος επέλεξε να συμμετάσχει στις επιχειρήσεις για να προωθήσει τα δικά του συμφέροντα. Η διατήρηση της προνομαχικής θέσης των ελληνικών κεφαλαίων στη βαλκανική και η προσδοκία της συμμετοχής στο νέο πλιάτσικο ήταν οι παράγοντες που υπαγόρευαν τη στήριξη των νατοϊκών επιχειρήσεων και όχι μια δουλική υποταγή στις μεγαλομανίες των ηγετών της Δύσης. Άλλωστε η διείδωση των ελληνικών κεφαλαίων στα Βαλκάνια και η εισαγωγή από αυτά φτηνού εργατικού δυναμικού (λαθρομετανάστες) δεν είναι ουρανοκατέβητες. Οφείλονται στη στρατηγική επιλογή της Ελλάδας να ακολουθήσει το δρόμο της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού, της «ελεύθερης διακίνησης κεφαλαίων και αγαθών», της νέας διεθνοποιημένης πραγματικότητας που προτάσσει την κυριαρχία της οικονομίας στην κοινωνία.

Στα πλαίσια αυτά η συνεργασία με τις δυνάμεις της αγοράς μπορεί να θεωρηθεί όχι απλώς αναπόφευκτη αλλά και επιθυμητή.

Για τις δυνάμεις αυτές (στις οποίες το ελληνικό κράτος και το ελληνικό κεφάλαιο είναι πλήρως ενσωματωμένα) ο πόλεμος εναντίον της Γιουγκοσλαβίας ήταν απλώς μια ακόμη φάση μιας ευρύτερης επιχειρήσεως που αποσκοπεί στην αποδιάθρωση οποιουδήποτε κοινωνικού ελέγχου πάνω στην οικονομία, στη διάλυση των κοινωνικών δεσμών μεταξύ των ανθρώπων αλλά και της ίδιας της έννοιας της κοινότητας και στην εμπορευματοποίηση του συνόλου των εκφάνσεων της κοινωνικής ζωής. Το σπουδαιότερο ίσως αποτέλεσμα του πολέμου είναι η πλήρης αποδοχή τόσο από τη κοσσοβάρικη όσο και από τη σερβική κοινωνία του μοντέλου του άκρατου καπιταλισμού ως μονόδρομου για την οργάνωση της συλλογικής ζωής.

Αλήθεια ήταν πάρα πολύ βολικές αυτές οι πορείες στην αμερικάνικη προεβία. Ήταν πολύ βολικό να συσπειρώνεται και να ενοποιείται μια ολόκληρη κοινωνία εναντίον ενός «σατανικού εχθρού» που «όλος τυχαίως» βρισκόταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ήταν πολύ βολικό να αποκρύπτεται το γεγονός ότι το ελληνικό κράτος και το ελληνικό κεφάλαιο, γνωρίζοντας ότι αν δεν επεκταθούν θα οβήσουν -όπως άλλωστε και οποιαδήποτε καπιταλιστική επιχείρηση- χρησιμοποίησαν τον πόλεμο για να υλοποιήσουν τον δικό του ιμπεριαλισμό- τμήμα της γενικότερης επέλασης των καπι-

ταλιστικών σχέσεων. Ήταν πολύ βολικό να αποκρύπτεται το γεγονός ότι οι ίδιες σχέσεις και οι ίδιες σκοπιμότητες που υπαγόρευαν τον πόλεμο επιβάλλουν -εδώ και όχι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά- τα μοντέλα του ανταγωνισμού και της αξιοκρατίας, την ανεργία και τις απολύσεις, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις και την πτώση των αμοιβών των εργαζομένων, τη ρουφιανιά και την εντατικοποίηση στους χώρους δουλειάς, την πειθάρχηση των μαθητών, τον εγκλωβισμό στον άκρατο καταναλωτισμό, τη διάλυση του κοινοτικού ιστού στο σύνολο των συλλογικών δραστηριοτήτων και τον θρίαμβο του ατομισμού και των διαχωρισμών. Ήταν δηλαδή πολύ βολικό να αποκρύπτεται το γεγονός ότι ο «σατανικός εχθρός» δεν βρίσκεται στην άλλη άκρη του Ατλαντικού αλλά καθημερινά μπροστά μας.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ

Μπροστά μας, στο σύνθημα πρώτα η Ελλάδα, δηλαδή πρώτα η πάρτη μας. Δύσκολα θα έβρισκε κανείς καταλληλότερη έκφραση για να συμπυκνώσει το πλέγμα των αξιών που δίνουν στην κοινωνία μας την απαραίτητη συνοχή της. Σχιζόμαστε από το πρωί ως το βράδυ κνηγώντας έναν βαθμό, μια σχολή, μια δουλειά, μια αύξηση. Στοιβαζόμαστε σε ψαγμένα ή ξενέρωτα μπαρ για να αλλάξουμε δύο κουβέντες για το καινούργιο κινητό ή για το Ι.Χ. που ονειρευόμαστε. Το μόνο που μας νοιάζει είναι να τα φτάγκα και η μούρη του «πετυχημένου». Και για να φτάσουμε εκεί είμαστε έτοιμοι να δεχτού-

με να μας κρίνουν, να μας αξιολογούν, να μας επιτηρούν και να μας ρουφιανεύουν. Οι εξευτελιστικές ερωτήσεις του μελλοντικού μας εργοδότη στις συνεντεύξεις για δουλειά μας αφήνουν αδιάφορους. Οι «συναρπαστικές» διαφημίσεις που καθορίζουν τα ρούχα που πρέπει να φοράμε, τα φαγητά που πρέπει να τρώμε ή τις αναλογίες του σώματός μας δεν μας ενοχλούν. Όπως δεν μας ενοχλεί και το γεγονός ότι όπου και αν βρεθούμε είμαστε μαθητές κάποιου δασκάλου, υπάλληλοι κάποιου αφεντικού, πελάτες κάποιου μαγαζιού, καταναλωτές κάποιου προϊόντος. Υπάκουοι και πειθήνιοι παντού και πάντα.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ, πόσες από τις διαδρομές αυτές επιλέξαμε πραγματικά εμείς οι ίδιοι; Αναρωτηθήκαμε ποτέ τι σημαίνει κάθε μας εμπειρία να πραγματώνεται με τη μεσολάβηση ιεραρχικών μηχανισμών; Σε ποιές από τις καθημερινές μας ασχολίες έχουμε βάλει τον πραγματικό μας εαυτό, την πρωτοβουλία και τη φαντασία μας; Που βρίσκεται η κοινωνικότητα μας, τι είδους δεσμούς αναπτύσσουμε μεταξύ μας όταν κάθε μας δραστηριότητα δεν είναι τίποτα άλλο από μια απλή εκτέλεση των εντολών του δασκάλου, του εργοδότη, του διαφημιστή;

Οι πρόσφυγες και τα θύματα των βομβαρδισμών μας συγκίνησαν. Οι κάμερες μετέφεραν τη φρίκη του πολέμου στα σαλόνια μας, αλλά την ίδια ώρα οι τηλεοπτικές συσκευές ανέδιδαν μια α-

καθόριστη αίσθηση ανακούφισης. Για το κακό που βρισκόταν μακριά μας, όχι γεωγραφικά, αλλά σε σχέση με τον πολιτισμό μας. Αυτή η νεφελώδης και συνάμα στέρεη σιγουριά ότι ο θάνατος και η προσφυγιά δεν μπορούν να μας αγγίξουν.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ αν είμαστε -εμείς οι ασφαλείς- θύματα ενός άλλου πολέμου τόσο διαφορετικού αλλά και τόσο όμοιου με αυτόν που γνωρίσαμε τηλεοπτικά την περασμένη άνοιξη; ενός πολέμου που απειλεί όχι τη φυσική μας ύπαρξη αλλά την ίδια την ανθρώπινη υπόστασή μας, απροσδιόριστη με τόσο ουσιαστική και πολύτιμη. Ενόσ πολέμου που δεν έχει τελειώσει...

Αυτόν τον άλλο πόλεμο είναι απαραίτητο να τον αναγνωρίσουμε σε όλη του την έκταση. Αυτή η τεράστια εμβέλεια επιχείρησης έχει τη δική της σημασία στον βαθμό που διαλύει την ίδια μας την δυνατότητα να ζήσουμε πραγματικά. Η επιλογή είναι δική μας. Θα αφήσουμε την αλλοτρίωση και την αποξένωση απόλυτα κυρίαρχες της τύχης μας ή θα οργανώσουμε συλλογικά την αντίστασή μας, χαράσσοντας τα μονοπάτια μιας νέας κοινωνικοποίησης, βασισμένης στην άμεση επικοινωνία χωρίς τη μεσολάβηση προκαθορισμένων σχέσεων ιεραρχίας, εκμετάλλευσης, υπακοής και κατανάλωσης; Θα κάνουμε πράξη τη δυνατότητά μας να πάρουμε οι ίδιοι στα χέρια μας τη ζωή μας και να διαχειριζόμαστε οι ίδιοι τις δραστηριότητές μας χωρίς ανώτερους και ειδικούς; Θα έλθουμε επιτέλους σε βίαιη ρήξη με την εμπορευματοποίηση μας και την μετατροπή μας σε αντικείμενα, εργαλεία και μηχανές; Θα επιτρέψουμε στον ανεξάντλητο πλούτο της αυτόνομης θέλησης και δράσης μας να απλωθεί σε όλες τις όψεις της κοινωνικής μας ύπαρξης, ή θα παραμεινουμε δειλοί και άβουλοι, ασφαλείς μέσα στην ιδιώτευσή μας, «ευτυχιμένοι- ανεύθυνοι» για όλα όσα εύκολα μας καθορίζουν;

Μακριά απ' την αυλή μου, κι ας πάει στου διπλανού.

Δεν χρειάζεται τίποτα παραπάνω για να περιγράψουμε τα όσα έγιναν το τελευταίο διάστημα στον δήμο της Παλλήνης (πάλι στην επικαιρότητα αυτός ο δήμος). Τα γεγονότα γνωστά. Κάτοικοι από την Ανθούσα και την Παλλήνη προσπαθούν να εμποδίσουν την κατασκευή του αμαξοστασίου του ΟΑΣΑ στην περιοχή τους, με τόσο πάθος που δεν διστάζουν να συγκρουστούν και με τα ΜΑΤ.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Γιατί η δημιουργία του συγκεκριμένου αμαξοστασίου δεν είναι ένας ξεκομμένος σχεδιασμός αλλά μέρος του συνολικότερου των μεσογειών με βασικό άξονά του το αεροδρόμιο των Σπάτων και τους αυτοκινητόδρομους Σταυρού- Ελευσίνας, Περιφ. Υμηττού, Ελευθέρα Πεντέλης. Αλλά όχι μόνο. Οι ολυμπιακοί αγώνες του 2004 έχουν κι αυτοί το μερίδιό τους στην καταστρο-

φή των μεσογειών με τα αθλητικά έργα που θα γίνουν στην ευρύτερη περιοχή (Σχοινιάς, μαραθώνας, πεντέλη). Αποτέλεσμα όλων αυτών των έργων δεν είναι παρά η εξάπλωση της Αθήνας και στην ανατολική αττική, κάτι που συνεπάγεται μεταφορά πολλών υπηρεσιών από το ήδη βεβαρμένο κέντρο προς τα ανατολικά, όπως η μεταφορά πολλών υπηρεσιών και δημόσιων υπηρεσιών, οι σταθμοί μετεπιβίβασης του μετρό, κλπ.

Έπειτα από όλα αυτά και ο πιο αφελής μπορεί να κατανοήσει ότι το συγκεκριμένο αμαξοστάσιο του ΟΑΣΑ είναι μια μικρή κουκίδα μπροστά στην τερατογένεση που επιχειρείται στα Μεσόγεια, αλλά τόσο αναγκαία που θα ήταν αδύνατο να στηριχθεί οποιοσδήποτε σχεδιασμός των αστικών συγκοινωνιών στην περιοχή χωρίς αυτό. Αλλά γιατί τα γράφουμε όλα αυτά; Μα πολύ απλά γιατί υπάρχει μια ιστορία δύο και πάνω δεκαετιών αντίστασης ενάντια στο αεροδρόμιο και τους δρόμους του. Γιατί υπάρχουν δεκάδες στιγμές διαμαρτυρίας και αντίστασης από τους κατοίκους των

Σπάτων, του Κορωπίου, της Παλλήνης, της Αγίας Παρασκευής, του Χαλανδρίου, οι οποίες για πολλά χρόνια κατάφεραν να ματαιώσουν το αεροδρόμιο ή επιμέρους δρόμους. Ωστόσο η τελευταία δεκαετία ήταν ο καιρός της αφομοίωσης όλης αυτής της αντίδρασης, ο καιρός που οι κάτοικοι έμαθαν να σκέφτονται τα λεφτά που θα πιάσουν από την υποτιθέμενη αναβάθμιση της περιοχής και όχι τη γη τους και την υγεία τους. Αποκορύφωμα αυτής της διαδικασίας ήταν το 1995, χρονιά που ουσιαστικά σήμανε την παρτίδα των περισσότερων κατοίκων που αντιπρόκειναν στα μεγάλα έργα. Το Σεπτέμβριο του 95, τέτοια εποχή δηλαδή, η επιτροπή αγώνα μεσογειών είχε κλέσει το Σταυρού, κάλεσμά στο οποίο είχαν συμμετάσχει για τα μάτια του κόσμου και κάποιοι δήμοι. Οι κάτοικοι όμως της Παλλήνης, της Ανθούσας, αν και γνώριζαν, δεν ήταν εκεί. Ίσως γιατί τότε κάνανε τα πρώτα τους όνειρα για καταστήματα που θα χτίσουν πάνω στα αμπέλια τους, *συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

PUNËTORËT E HUAT - JANE PUNËTORË

Cjiate muajva të verës shoqëria greke zbuloi edhe një herë tjetër shkakтарin e gjithë fatkeqësive: shqiptarët, ata janë fajtorë për rritjen e kriminalitetit, ata kontrollojnë mafien, ata janë fajtorë për papunësinë, na ngjallin frikë dhe pasiguri, pra duhet të dëbohen. Kështu ndoolhën edhe operacionet e policisë për arrestimin dhe dëbimin e emigrantëve. Por emigrantët do të vazhdojnë të qarkullojnë mes nesh. Arsyen e shpjegoi më nûrë se kushdo tjetër kryetari i një kooperative bujqësore të Maqedonisë. Ai u anhua në Ministrinë e Rendit Publik sepse operacionet e policisë u privonin pronarëve të tohave punëtorët për punët agrare.

Ekonomia greke i ka të nevojshëm emigrantët. Sepse janë krahu i lirë i punës për afendikonjtë, sepse janë viktimat e përshtatshme të një shfrytëzimi të pamëshirshëm. Nuk hanë kërkesa për një shpërblim të madh. Dhe natyrisht nuk bëhet fjalë për dhurata, për sigurime shoqërore. Në fund të fundit le të guoconjë të kundërshtojnë, asgjë më e lehtë për punëdhënësin për t' i dorëzuar në polici. Frika e dëbimit imban ata të përrulur. Janë të «paligjshëm», janë të «huaj», dhe për këtë arsye më fitimprurës. Por duhet të mbeten të tillë. Operacionet- fshesa kujdesen për këtë. Duke imponuar një lëvizje të vazhdneshme (për arsye që ata që dëbohen kthehen përsëri) shkaktojnë gjendjen e një pasigurie të vazhdueshme, të një paligjshmërie, të një përkohshmërie, që përbën edhe figurën e njohur të emigrantit, dhe njëkohësisht edhe kushtin e domosdoshëm për vazhdimin e shfrytëzimit të tij.

Por që shfrytëzimi të jetë rezultativ, duhet të fshihet. Kështu në botëkuptimin e shoqërisë punëtorët e huaj shfaqen jo me fytyrën e vërtetë, domethënë punëtorë, por si kriminelë. Ujedhin punët tona, vjedhin pronat tona. Nuk ka rëndësi nëse në përqindjen e pjesëmarrjes nuk kalon 10%, e barabartë me munurin e popullsisë që përfaqësojnë. Nuk ka rëndësi nëse Mjetet e Informimit Masiv flasin vetëm për «krimet» që kryejnë të huajt, duke krijuar me mjeshtëri përshtypje. Nuk ka rëndësi se në pjesën më të madhe të «krimeve» është vetë prania e emigrantëve në Greqi në shkallën që vjen nga hyrja e paligjshme dhe që regjistrohesh si «faj». Nuk ka asnjë rëndësi në fund të fundit nëse burim i «kriminalitetit» nuk është as shpirti i tyre i djallëzuar, as gonidet e tyre të shtrembra, por shfrytëzimi shtazarak dhe poshtërimi i përditshëm që pësojnë, jo vetëm nga punëdhënësit dhe autoritetet, por edhe nga shu-

mica e shoqërisë greke.

Dhe një sqarim i nevojshëm: Në shumicë e rasteve përkatëse (dhe nuk flasim për punëtorët e huaj), sjellja kriminale është një nga mjetet e pakta që kanë të «ndaluarit» për të kapërcyer gjendjen e tyre dhe për të fituar të mirat materiale, komoditetet dhe perspektivat që shoqëria në të cilën rrojnë, premtan, por nuk jep. Veçanërisht në kushtet e një shoqërie të konsumit, si kjo e sotmjq, një konstatim i tillë merr një rëndësi të veçantë. Le të mos harrojmë se «kleftët», ata «pedestalët» e «rezistencës kombëtare» hundër sundimit turk, nuk ishin reçe bujq të shfrytëzuar, të shtypur, të organizuar në grupe të armatosura, që vidhnin pa dallim «myslimanë» e të «krishterë», duke pasur si qëllim daljen nga mjerimi në të cilin ndodheshin. Me një fjalë «krimi» i ka rrënjët në shfrytëzimin dhe pabarazinë, të cilin mundohet ta kapërcejë individualisht.

Përsa i përket mitit tjetër se të huajt vjedhin punët e punëtorëve grekë, rrallë shfaqet një shtrembërim i tillë i realitetit! Në fund të fundit punëtorët e huaj ushtrojnë punët që grekët i përbuzin. Flasim veçanërisht për punët shtëpiake dhe bujqësore, ku punëtorët emigrantë mbi-zotërojnë, kurse në lundrim dhe në ndëstim vazhdon të mbetet e qëndrueshme prania e o vendasve. Por problemi nuk mbaron këtu. Çdo njeri i llogjikshëm do të bënte pyetjen: Ji është e mundur që punëtorët e huaj të marrin nga punëtorët grekë diçka që nuk i takon asnjë prej tyre. Veçse në qoftë se punët u përkasin punëtorëve. Mos vallë ata rregullojnë vendet e punës, mos vallë ata kontrollojnë atë që prodhohet dhe si prodhohet, mos valli ata kontrollojnë shpërblymet. Jë gjitha ato janë privilegje të punëdhënëseve, të eilët, në kushtet e një tregu të lirë, kanë të drejtën të marrin në pounë pounëtorët më fitimprurës, më pak këskues, domethënë ata që mund të sefrytëzohen më shumë, që edhe fitimi të jët më i madh. Punëtorët e huaj nuk vjedhin asgjë nga punëtorët vendas. Që të dy i vjedhin afendikonjtë e tyre. Ata krijojnë dhe armata të papunë me qëllim që të mbajnë në nivele të ulta kërkesat e punëtorëve. Në qoftë se di që punën tënde presin ta bëjnë edhe njëqind të tjerë, nuk do të jesh në gjendje të kërkosh më shumë nga punëdhënësi yt. Punëtorët e huaj janë pra mbi të gjitha punëtorë. Punëtorë shumë të vlefshëm. Nga njera anë përsbëjnë lëndën e parë për fitim të slipejtë dhe të lehtë. Nga ana tjetër gjendja e mjesueshme vjen të mbulojë mizerjen dhe mjërimin

e vendasve. Kur shikon shqiptarin të përbuzet, dhe kur ke dhe ti mundësi ta bësh, lehtë harron përbuzjen që ti pëson çdo ditë, përkuljen nën urdhrat e afendikoit, frikën e rrufjanit.

Emigrantët pra nuk janë kriminelë, as janë përgjeqjës për papunësinë. Janë, le ta përsëritim, punëtorë që punojnë në kushte të vështira, me shpërblime të pahta, pa siguri, pa të drejta. Mos vallë këto i duken dikujt të njohura? Mos vallë i përkasin gjithnjë e më tepër një pjese më të madhe të rinisë vendase, të rinisë me punësim të përkohshëm? Jomosdo, por me një dallim thefbësor: vendasi po të protestojë, mund të humbasë vendin e punës. J huaji do të dëbohet si i paligjshëm, ose do të hajë një plumb në kokë.

Njohim, ne «vendasit», në çdo çast pamundësinë për të krijuar dhe koutrolluar kushtet e jetës sonë. Njohim si tonën shtypjen e shkollës, diktatusën e afendikoit, pasigurinë e punës së garqutuar, garancinë e punës së përkohshme, frikën e plogështisë shpistërore. Por marrëdhëniet dhe mekanizmat që vendosin nënshkrimin «tonë», nuk ndryshojnë nga ata që vendosin nënshkrimin e të «huajve», të emigrantëve. Pa asnjë paragjykim për atë se cili është më me fat - i pafat në gjithë hëtë histori. Pa asujë paragjykim për intensitetin e shfrytëzimit të «të huajve» në lidhje me atë të «vendasve» njohim si problem themelos faktin e sufrytëzimit që të gjithë përballojmë. Paralëlisht njohim se shrytëzimi i «të huajve», është kusht i domosdoshëm për përjetësimin e shfrytëzimit të «vendasve».

Ji rezultat i këtyre konstatimeve e nevojshme për ne është krijimi i një bashkimi luftë «të huajve» dhe «vendasve» kundër gjithëshkajë që përditë na vjedhin, kundës gjithëshkajë që përditë na nënshtrajnë. Përparësore është të bashkohemi të gjithë sa gjendemi në të njëjtën gjendje.

Organizimi i emigrantëve nga vetë ata ka ngë rëndësi të veçantë, sepse përbën dhe mënyrën e vetme për të realizuar me sukses hundërshtinë e tyre. Pos është e qastë se operacioni - fshesa i autoriteteve greke, por edhe në përgjithësi furrja e praktikave dhe mentaliteteve raciste pengojnë krijimin e lidhjeve midis «të huajve» dhe «vendasve». Përgjigja jonë është përpjekja për të folur me gjuhën e solidaritetit ndën kombëtar, përpjekja që të gjendemi bashkë duke harruar për veten tonë ndarje të tilla.

για τα εμπορικά κέντρα μπροστά από τους αυτοκινητόδρομους, για τις μπιζνες που θα πέσουν καθώς η γη τους θα πάρει τόσο μεγάλη αξία. Ίσως γιατί σκέφτονταν ότι έτσι θα ξεφύγουν από τον απομονωτισμό των μεσογειών, θα γίνουν μητρόπολη.

Αλλά να που τώρα ήρθαν στην αυλή μας. Γιατί δεν είναι υποβάθμιση οι αυτοκινητόδρομοι και τα χιλιάδες αυτοκίνητα που θα περιφέρονται καθημερινά, αλλά οι εξατμίσεις των λεωφορείων. Δεν είναι καταστροφή το χτίσιμο ενός τεράστιου αεροδρομίου πάνω στα αμπέλια, αλλά η κατασκευή ενός αμαξοστασίου πιο δίπλα μας.

Οι πρώτες αυταπάτες από το παραμύθι της ανάπτυξης και των μεγάλων έργων άρχισαν να γκρεμίζονται. Και πνίγουνε αυτούς που τα ανέχτηκαν, αυτούς που αδιαφορούσαν όταν καταστρέφεται όλη η γη τριγύρω τους, αλλά ταραάζονται όταν η καταστροφή μπει στην αυλή τους. Από αυτούς που πάντα παραπλασιούνται. Πάντα; Ήταν αρκετοί από αυτούς που τώρα παρέτασαν τα στήθια τους απέναντι στα ματ φωνάζοντας «για τον τόπο μας», να αυτοί οι ίδιοι, που το

καλοκαίρι χαμογέλαγαν ειρωνικά όταν -ναι, αυτοί οι ίδιοι που βρήκαν απέναντι τους- όργωναν τα μεσόγεια κάνοντας ναζιστικές επιχειρήσεις σκούπα εναντίον των οικονομικών μεταναστών στα Μεσόγεια, αυτοί που φώναζαν «διώξτε τους όλους» στα ματ, που περιστοίχιζαν τους 900 μετανάστες που είχαν συγκεντρωθεί στο γήπεδο της Παλλήνης. Ανώνυμοι κι επώνυμοι που έρχιαν ματιές μίσους σε όσους πορεύτηκαν στο κέντρο της Παλλήνης ως ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης στους μετανάστες.

Με αυτούς τους κατοίκους δεν έχουμε να πούμε και πολλά. Ούτε θα σταθούμε πλάι τους. Ας περιφρουρήσουν όσο καλύτερα μπορούν τις αυλές τους και την μιζέρια τους. Θα ρθουνε και πολύ χειρότερες στιγμές...

Όσο για αυτούς που πραγματικά έκατσαν να σκεφτούν θα χουν εδώ και χρόνια καταλάβει ότι το κακό δεν βρίσκεται στα αμαξοστάσια, αλλά στην συνολική στρατηγική που ακολουθείται από την εξουσία. Στρατηγική ανάπτυξης της ιδιωτικής μετακίνησης, ενίσχυ-

σης του αυτοκινήτου και της καπιταλιστικής βιομηχανίας του, αποδιάρθρωσης των μαζικών μέσων μεταφοράς και του σιδηροδρόμου. Και θα γνωρίζουν ότι όσοι δρόμοι και να φτιαχτούν, μεγαλύτεροι και ταχύτεροι, η ανθρώπινη μιζέρια δεν πρόκειται να απεγκλωβιστεί από την μητρόπολη αν δεν καταστραφεί ο πολιτισμός που γεννά τον ατομικισμό και την αποξένωση, που κλέβει τον χρόνο και τη ζωή μας και τα παραδίδει στο κεφάλαιο. Όσο για το αεροδρόμιο, αυτό κι αν ήταν αναγκαίο, όταν όλες οι μελέτες δείχνουν πως μια χαρά εξυπηρετούν οι υπάρχουσες εγκαταστάσεις την κίνηση.

Τα μεγάλα έργα, κομμάτι της φιλοσοφίας δηλαδή της δεκαετίας του 90 βέβαια είναι πολύ μεγάλο θέμα για να ασχοληθούμε σε αυτές τις λίγες γραμμές. Επιφλασάσαμε να το κάνουμε σε ένα επόμενο τεύχος, με μια πιο διεισδυτική ματιά στην ατυχία της Ελλάδας να φιλοξενεί τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ.

Έξω από το Α.Τ. Παλλήνης. 8 Ιούλη 1999

Μέσα στο καλοκαίρι η ελληνική κοινωνία ανακάλυψε για μια ακόμη φορά τον υπεύθυνο όλων της των δεινών: οι αλβανοί, αυτοί φταίνε για την άνοδο της εγκληματικότητας, αυτοί ελέγχουν τη μαφία, αυτοί φταίνε για την ανεργία, μας προξενούν φόβο και ανασφάλεια, πρέπει λοιπόν να εκδιωχθούν. Κάπως έτσι προέκυψαν και οι επιχειρήσεις της αστυνομίας για τη σύλληψη και την απέλαση των λαθρομεταναστών.

Όμως οι μετανάστες θα εξακολουθούν να κυκλοφορούν ανάμεσα μας. Τον λόγο τον εξήγησε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο ο πρόεδρος ενός γεωργικού συνεταιρισμού της Μακεδονίας. Χωρίς περιστροφές διαμαρτυρήθηκε στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης γιατί οι επιχειρήσεις της αστυνομίας στερούσαν τους κτηματίες από τους απαραίτητους εργάτες για τις αγροτικές δουλειές.

Κακά τα ψέμματα: η ελληνική οικονομία έχει ανάγκη τους μετανάστες. Γιατί είναι το φτηνό εργατικό δυναμικό των αφεντικών, γιατί είναι πρόσφορα θύματα μιας ανελέητης εκμετάλλευσης. Δεν έχουν απαιτήσεις για μεγάλες αμοιβές, και φυσικά ούτε λόγος για ένσημα, για δώρα, για ασφάλιση. Στο κάτω- κάτω της γραφής αν τολμήσουν ν' αντιδράσουν, τίποτα πιο εύκολο για τον εργοδότη από το να τους καταδώσει στην αστυνομία. Ο φόβος της απέλασης κρατά τα κεφάλια σκυφτά. Είναι βλέπετε «παράνομοι», είναι «λαθραίοι», και γι' αυτό ακριβώς το λόγο κερδοφόροι. Όμως πρέπει να παραμείνουν σ' αυτή την κατάσταση. Οι επιχειρήσεις-σκούπα θα το φροντίσουν. Επιβάλλοντας μια συνεχή κινητικότητα (αφού αυτοί που απελαύνονται επιστρέφουν) δημιουργούν και επικυρώνουν την κατάσταση διαρκούς ανασφάλειας, παρανομίας και προσωρινότητας που αποτελεί το βασικό γνώρισμα του μετανάστη, και ταυτόχρονα την απαραίτητη προϋπόθεση για τη συνέχιση της εκμετάλλευσης του.

Η εκμετάλλευση όμως για να είναι αποτελεσματική πρέπει να αποκρύπτεται. Έτσι στις αντιλήψεις της κοινωνίας οι ξένοι εργάτες εμφανίζονται όχι ως αυτό που πραγματικά είναι -**δηλαδή εργάτες**- αλλά ως εγκληματίες. Ληστεύουν τις δουλειές μας, ληστεύουν τις περιουσίες μας. Δεν έχει σημασία αν το συνολικό ποσοστό της συμμετοχής των μεταναστών στην «εγκληματικότητα» δε ξεπερνά το 10%, είναι δηλαδή ίδιο με το ποσοστό του πληθυσμού που αντιπροσωπεύουν. Δεν έχει σημασία αν τα ΜΜΕ μιλούν μόνο για τα «εγκλήματα» που διαπράττουν οι ξένοι, δημιουργώντας έντεχνα εντυπώσεις. Δεν έχει σημασία αν το μεγαλύτερο μέρος των «εγκλημάτων» αυτών είναι η ίδια η παρουσία των μεταναστών

ελλήνων εργαζομένων, σπάνια παρουσιάζεται μια τόσο διαστρεβλωμένη εικόνα της πραγματικότητας. Σε τελική ανάλυση οι ξένοι ασκούν εργασίες που οι έλληνες μάλλον περιφρονούν. Μιλάμε κυρίως για οικιακές και αγροτικές ασχολίες, όπου οι μετανάστες εργάτες κυριαρχούν, ενώ στην ναυτιλία και τις οικοδομές παραμένει ισχυρή και η παρουσία ντόπιων. Ωστόσο το ζήτημα δεν τελειώνει στο σημείο αυτό. Οποιοσδήποτε πεισματικά λογικά άνθρωπος θα έθετε το ερώτημα: Πώς είναι δυνατόν οι ξένοι εργαζόμενοι να παίρνουν από τους έλληνες εργαζόμενους κάτι που δεν ανήκει σε κανέναν από τους δύο; Εκτός και αν οι δουλειές ανήκουν στους εργάτες. Μήπως αυτοί ρυθμίζουν την διανομή των θέσεων εργασίας, μήπως αυτοί ελέγχουν τι παράγεται και πως παράγεται, μήπως αυτοί ελέγχουν τις αμοιβές; Μάλλον όχι, όλα αυτά αποτελούν προνόμιο των εργοδοτών. Οι οποίοι στις συνθήκες της ελεύθερης αγοράς έχουν σε μικρότερο ή σε μεγαλύτερο βαθμό τη δυνατότητα να προσλαμβάνουν τους πιο κερδοφόρους εργάτες, τους λιγότερο απαιτητικούς, αυτούς δηλαδή που μπορούν να εκμεταλλευτούν καλύτερα για να αποσπάσουν το μέγιστο δυνατό όφελος. **Οι ξένοι εργάτες δεν κλέβουν τίποτα από τους ντόπιους. Και τους δύο τους ληστεύουν τα αφεντικά τους.** Τα οποία δημιουργούν και στρατιές ανέργων προκειμένου να κρατούν σε χαμηλά επίπεδα τις απαιτήσεις των εργαζομένων. Αν ξέρεις ότι την δική σου δουλειά περιμένουν άλλοι εκατό να την κάνουν δεν θα είσαι σε θέση να ζητάς και πολλά από τον εργοδότη σου.

Οι ξένοι εργάτες λοιπόν είναι πάνω από όλα εργάτες. Εργάτες πολλαπλά χρήσιμοι. Από την μια πλευρά συνιστούν πρώτη ύλη για γρήγορο και εύκολο κέρδος. Από την άλλη η μιζέρια και η εξαθλίωσή τους έρχεται να αποκρύψει την μιζέρια και την εξαθλίωση των ντόπιων. Όταν βλέπεις τον αλβανό να εξευτελίζεται- και όταν μάλιστα έχεις και εσύ την δυνατότητα να το κάνεις- εύκολα ξεχνάς τους εξευτελισμούς που εσύ υφίστασαι καθημερινά, το σκυμμένο κεφάλι στις εντολές του αφεντικού, το γλύψιμο του διευθυντή, το φόβο του ρουφιάνου.

Οι μετανάστες λοιπόν δεν είναι εγκληματίες ούτε ευθύνονται για την ανεργία. Είναι ας το επαναλάβουμε, εργάτες και δουλεύουν κάτω από επαχθέστερες συνθήκες με χαμηλές αμοιβές, χωρίς ασφάλιση, χωρίς ουσιαστικά δικαιώματα. Μήπως αυτά φαίνονται σε κάποιους γνωστά; Μήπως αφορούν ένα ολοένα και αυξανόμενο τμήμα της ντόπιας νεολαίας, της νεολαίας της προσωρινής απασχόλησης και της επισφαλούς εργασίας; Σίγουρα, με μια μικρή αλλά ουσιαστική εξαίρεση: ο ντόπιος, αν διαμαρτυρηθεί, το πολύ πολύ να χάσει την δουλειά του. Ο ξένος θα απελαθεί ως παράνομος ή θα φάει μια σφαίρα στο κεφάλι.

Αναγνωρίζουμε -εμείς οι «ντόπιοι»- σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας την αδυναμία μας να διαμορφώσουμε και να ελέγξουμε τις συνθήκες της ζωής μας. Αναγνωρίζουμε ως οικεία την καταπίεση του σχολείου, τη δικτατορία του αφεντικού, την ανασφάλεια της προσωρινά μόνιμης ή μόνιμα προσωρινής εργασίας, τη φρίκη της πνευματικής αποχαύνωσης. Οι σχέσεις όμως και οι μηχανισμοί που επιβάλλουν τη δική «μας» υποταγή δε διαφέρουν από αυτούς που επιβάλλουν την υποταγή των «ξένων», των μεταναστών. Χωρίς καμιά αυταπάτη για το ποιος είναι λιγότερο ή περισσότερο τυχερός- άτυχος στην όλη ιστορία, χωρίς καμιά αυταπάτη για την ένταξη της εκμετάλλευσης των «ξένων» σε σχέση με αυτή των «ντόπιων» αναγνωρίζουμε ως θεμελιώδες πρόβλημα το ίδιο το γεγονός της εκμετάλλευσης που όλοι αντιμετωπίζουμε. Παράλληλα συνειδητοποιούμε ότι η εκμετάλλευση των «ξένων» είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την διαιώνιση της εκμετάλλευσης των «ντόπιων».

Με αφετηρία τις διαπιστώσεις αυτές το ζητούμενο για μας είναι η δημιουργία μιας κοινότητας αγώνα «ξένων» και «ντόπιων» ενάντια σε όλα όσα καθημερινά μας ληστεύουν, ενάντια σε όλα όσα καθημερινά μας καταπιέζουν. Πρωτεύει όμως να συναντηθούμε όλοι όσοι βρισκόμαστε στην ίδια θέση χωρίς να το βλέπουμε. **Η οργάνωση των μεταναστών από τους ίδιους τους μετανάστες έχει ξεχωριστή σημασία καθώς αποτελεί το μοναδικό τρόπο να διεξάγουν αποτελεσματικά την αντίστασή τους. Είναι προφανές όμως ότι η επιχείρηση σκούπα των ελληνικών αρχών, αλλά και το γενικότερο πλέγμα των ρατσιστικών πρακτικών και νοοτροπιών αποτρέπουν τη δημιουργία δεσμών και σχέσεων μεταξύ «ντόπιων» και «ξένων». Η απάντησή μας είναι η απόπειρα να μιλήσουμε τη γλώσσα της διεθνιστικής αλληλεγγύης, η προσπάθεια να συνευρεθούμε αρνούμενοι για τους εαυτούς μας τους διαχωρισμούς αυτούς.**

στην Ελλάδα στο βαθμό που προέρχεται από παράνομη είσοδο και καταγράφεται στις στατιστικές ως «αδίκημα».. Δεν έχει τέλος καμμία σημασία αν η γενεσιουργός αιτία της «εγκληματικότητας» των ξένων δεν είναι ούτε η διαβολική τους ψυχή, ούτε τα στραβά γονίδια τους, αλλά η κτηνώδης εκμετάλλευση και οι καθημερινοί εξευτελισμοί που υφίστανται, όχι μόνο από τους εργοδότες ή τις αρχές αλλά και από το σύνολο σχεδόν της ελληνικής κοινωνίας.

Και μια αναγκαία διευκρίνιση: Στη συντριπτική πλειοψηφία των αντίστοιχων περιπτώσεων (και δε μιλάμε μόνο για τους ξένους εργάτες) η εγκληματική συμπεριφορά είναι ένας από τους ελάχιστους τρόπους που διαθέτουν οι αποκλεισμένοι για να υπερβούν την κατάσταση τους και ν' αποκτήσουν αγαθά, ανέσεις και προοπτικές που η κοινωνία στην οποία ζουν υπόσχεται αλλά δε δίνει. Σε συνθήκες μάλιστα άκρατου καταναλωτικού ευδαιμονισμού όπως οι σημερινές, η διαπίστωση αυτή αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα. Ας μην ξεχνάμε ότι οι κλέφτες, αυτοί οι περίφημοι «στυλοβάτες» της «εθνικής αντίστασης» εναντίων του οθωμανικού «ζυγού» δεν ήταν τίποτα περισσότερο από καταπιεσμένοι αγρότες οργανωμένοι σε ένοπλες ομάδες, οι οποίοι λήστευαν αδιακρίτως Χριστιανούς και Μουσουλμάνους επιδιώκοντας την διαφυγή από τη μόνιμη ανέχεια στην οποία ήταν καταδικασμένοι. **Με δυο λόγια το «έγκλημα» έχει τις ρίζες του στην εκμετάλλευση και την ανισότητα και προσπαθεί να τις ξεπεράσει ατομικά όχι όμως να τις καταργήσει.**

Όσο για τον άλλο μεγάλο μύθο, ότι οι ξένοι κλέβουν τις δουλειές των

Πρωτοβουλία από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου

Αυτή η TV χάλια μεσ'το καλοκαίρι...

Ασ'τα να πάνε τίποτα καλό δεν μας έδειχνε &

Αφού βρήκαν όλους τους εγκληματίες (Αλβανούς) και τους έκλεισαν στα γήπεδα, αφού τελείωσαν οι LIVE απαγωγές τώρα τίποτα όλο επαναλήψεις άντε και καμιά καλή ταινία το βράδυ. Φαντάσου να είσαι μόνος στην πόλη, όλοι οι φίλοι σου διακοπές, να έχεις και μια ερωτική απογοήτευση. Και να πρέπει να κάτσεις να ψάξεις και να βρεις (αν βρεις) τη μια και μοναδική ταινία ώστε να φτιάξεις το βράδυ σου.

ΑΙΣΧΟΣ-ΧΑΛΙΑ-ΟΔΥΡΜΟΣ τουλάχιστον τον χειμώνα κάτι καλύτερο είχε για εσένα Έκανε καλά η δουλειά της & Αν δεν ήταν αυτή δεν θα βάζαμε συναγερμούς για τους κακούς και οι γονείς θα είχαν ελλιπή επιχειρήματα έναντι των καταλήψεων.

Βοήθησε και στην εδραίωση της «Δημοκρατίας» είδαμε τόσες προεκλογικές διαφημίσεις και τα δωρεάν Σπότ κάθε κόμματος μέχρι και ειδικό αφιέρωμα στην «Χρυσή Αυγή».

Είδαμε ζωντανά τις προληπτικές συλλήψεις του πολυτεχνείου και τα επεισόδια των μαθητών στις πορείες του χειμώνα, ήταν τόσο καλά τα πλάνα και παρείχαν πολλές λεπτομέρειες αφού ορισμένα διακεκριμένα πρόσωπα της λεγόμενης «trash TV» (που παίζαν και αυτά το ρόλο τους και συμπληρώνουν το τηλεοπτικό στερέωμα) θα μπορούσαν να παραπονεθούν ότι εκείνοι παλεύουν τόσα χρόνια αλλά τέτοια κοντινά (πλάνα) ακόμη να δουν.

Πώς θα φωνάζαμε για τον ΑΠΟ και τον ταγματάρχη -συγγνώμη συνταγματάρχη πλέον Σ. Καλεντερίδη τον ήρωα που παρέδωσε στις τουρκικές υπηρεσίες τον μεγάλο ηγέτη του κουρδικού αγώνα που παρακάλεσε για έλεος τους δήμιους του και ζήτησε από τους συντρόφους του να παραδώσουν τα όπλα για να σώσει τη ζούλα του.

Πώς θα βλέπαμε την ελληνική αστυνομία με τις άξιες προσπάθειές της να παίρνει στο λαιμό της την Αμαλία Γκινάκη όταν αποφάσισε να επέμβει και να πιάσουν τον Σορίν Ματέι (ο οποίος δολοφονήθηκε στο νοσοκομείο λίγες μέρες αργότερα) τότε που δεν κινδύνευε ο συνάδελφός τους.

Πώς θα κατηγορίζαμε την Αθήνα να παραستούμε στις μεγάλες αντιιμπεριαλιστικές πορείες να φωνάζουμε ενάντια σε Κλίτον - Μπλερ, ξεχνώντας Σημίτη και λοιπούς καθώς και τα μεγάλα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου στην ευρύτερη περιοχή των βαλκανίων; Να διαδηλώσουμε ενάντια στον ιμπεριαλισμό ξεχνώντας τις εθνικές εκκαθαρίσεις στο Κόσσοβο από τον ορθόδοξο και μαχόμενο Μιλόσεβιτς.

Άχ οι ωραίες μέρες του χειμώνα ξαναήρθαν, η επικαιρότητα αρχίζει να κινείται, ΕΜΠΡΟΣ να τρέξουμε από ΠΙΣΩ της.

Για το ζήτημα των ονομάτων, εδώ γίνεται μόνο μία πρώτη προσέγγιση μιας και είναι ένα θέμα το οποίο έχει πολλές πτυχές και χρίζει μιας βαθύτερης ανάλυσης. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ότι οι μετονομασίες (κυρίως χωριών και πόλεων) ήταν για δεκαετίες ένα από τα βασικά μέσα που χρησιμοποίησε το ελληνικό κράτος για να αλλοιώσει ή να αφομοιώσει τοπικές ιδιαιτερότητες που δεν ήταν καθόλου αρεστές ή ακόμα και να σβήσει ή να παραχαράξει από τη συλλογική μνήμη ιστορικά γεγονότα.

Κρατάει χρόνια πολλά πλέον αυτό το "παιχνίδι" των δημάρχων και των δημοτικών συμβουλίων με τις ονομασίες δρόμων και άλλων δημοσίων χώρων (πάρκα, λόφοι, πλατείες κλπ). Βαπτίζουν και ξαναβαπτίζουν με ρυθμούς προεκλογικών υποσχέσεων αφού τα τελευταία χρόνια μόνο έχουν αλλάξει την ονομασία σε 300 περίπου δρόμους μόνο στο λεκανοπέδιο της Αττικής! Στην προσπάθειά τους μάλιστα να αναδείξουν ένα – ανύπαρκτο ουσιαστικά – κοινωνικό προφίλ καταφεύγουν μάλιστα σε ονομασίες "σύμβολα" της μεταπολιτευτικής περιόδου. Οδός Ηρώων Πολυτεχνείου, οδός Γρηγορίου Λαμπράκη και πάει λέγοντας. Όσο για την ονομασία "Ελευθερία" ούτε λόγος να γίνεται. Η αγαπημένη τους. Δρόμος σε 26 δήμους της Αττικής, πλατεία σε 15.

Έτσι είναι. Οι λέξεις σιγά σιγά χάνουν το πραγματικό τους νόημα και ένας δήμαρχος που σέβεται τον εαυτό του, τη θέση του και το μισθό του πρέπει να βάζει και αυτός ένα λιθαράκι. Όσο για μας... Εμείς τι να πούμε; Σάμπως και την είδαμε εμείς ποτέ αυτή την ελευθερία; Μόνο στον τοίχο γραμμένη με μπογιά που λέει και το τραγούδι. Γιατί κατά τα άλλα γεμίσαμε «μην» και «απαγορεύεται» και σε κάθε γωνιά να φέρνουν βόλτες μπάτσοι και σεκιουριτάδικα. Δεν παραπονιόμαστε όμως, έχουμε τις ονομασίες μας. Ο δήμαρχος να είναι καλά.

Φανταστείτε τώρα ένα πιτσιρικά με "περίεργη εμφάνιση" στα Μελίσσια. Κάθεται στην πλατεία ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. Ξαφνικά έρχονται δύο μπατουληδες από αυτούς τους ποδαράτους (καινούργια φρούτα) που βγαίνουν βόλτα δύο δύο σαν τους Χιώτες στις γειτονιές μας. Τον τιμπάνε για εξακριβωση στοιχείων και τον πάνε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, το οποίο όλως τυχαίως βρίσκεται στην οδό ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ! Ακόμα καλύτερα σκεφτείτε το ίδιο περιστατικό στον Ζωγράφου, που το τμήμα της περιοχής βρίσκεται στην οδό Ηρώων Πολυτεχνείου!

Σας θυμίσαμε λίγο τον Όργουελ και τη Νέα Ομιλία στο 1984; Ησυχάστε δεν είναι πάντα έτσι. Υπάρχουν και δήμαρχοι που δεν χρειάζονται τέτοια κόλπα για να εξασφαλίσουν την επόμενη τετραετία τους. Παράδειγμα; Στον Παπάγο. Μια περιοχή με τις δικές τις ιδιαιτερότητες μια και ο συγκεκριμένος οικισμός ήταν ανέκαθεν μια αντιδραστική περιοχή. Το όνομά του το οφείλει στον στρατάρχη Αλέξανδρο Παπάγο (αρχηγός του Γ.Ε.Σ. στη δικτατορία του Μεταξά και μετέπειτα πρωθυπουργός). Επί πρωθυπουργίας του η περιοχή πήρε το συγκεκριμένο όνομα και δόθηκαν όλες οι εκτάσεις σε στρατιωτικούς. Τα ονόματα λοιπών των οδών του δήμου δεν θα μπορούσαν παρά να αντικατοπτρίζουν τις νοσηρές φαντασιώσεις των «στρατιωτικών εγκεφάλων» των πρώτων κατοίκων του. Οδός Χειμάρων, Αργυροκάστρου, Βορείου Ηπείρου, Τεπελενίου, Δυρραχίου, Αυλώνας... Ονόματα πόλεων γειτονικού κράτους που δεν αποτελούν μόνο απομεινάρια ενός «ένδοξου» παρελθόντος αλλά και πόθους για επανάκτηση των «χαμένων» εδαφών.

Περπατώντας στον Παπάγο, νομίζεις πως βρίσκεσαι σε άλλη χώρα ή τουλάχιστον σε άλλη εποχή. Οδός Λευκωσίας, Λεμεσού, Λάρνακος, Λεωφόρος Κύπρου... Παραδόξως – πώς τους ξέφυ-

γε – δεν υπάρχει οδός προς τιμή του Γρίβα (αρχηγός της Ε.Ο.Κ.Α. στην Κύπρο και της αντικομμουνιστικής "Χ" στην κατοχή. Υπεύθυνος για χιλιάδες δολοφονίες Ελλήνων και Τούρκων αριστερών και όχι μόνο). Φυσικά αυτές οι «παράξενες» ονομασίες τελειωμό δεν έχουν. Οδός Βυζαντίου, Ανατολικής Ρωμυλίας, Ελλησπόντου. Οδοί με ονόματα διαφόρων στρατιωτικών (μέχρι και οδός 8ης μεραρχίας), πλατεία προσκόπων και πλατεία Ι. Μεταξά!!!

Δεν είναι μόνο ο δήμος Παπάγου πάντως που κοσμεί τους δρόμους του με αυτά τα αλήστου μνήμης ονόματα. Η αλήθεια είναι μάλιστα πως η ιδέα για αυτό το κείμενο μας ήρθε από το δήμο Χαλανδρίου του οποίου ο «πρώτος πολίτης» αν και καλοκάθετα στο δημαρχιακό του θρόνο κάτι τετραετίες τώρα φαίνεται πως δεν έχει προλάβει να αλλάξει την ονομασία ενός από τους πιο κεντρικούς δρόμους: Λεωφόρος Βασιλέως Κωνσταντίνου η οποία διασταυρώνεται με τη Λεωφόρο Βασιλέως Γεωργίου Β' ! Τι μεγαλείο ε... Και λίγο πιο πέρα οδός Ι.Μεταξά (Περάστε μια βόλτα στο νο 17 είμαστε). Αλλά τι περιμένει κανείς; ΠΑΤ-ΤΑΚΟ τον λένε τον άνθρωπο...

Υ.Γ. Το κείμενο αυτό είχε γραφτεί αρχές Μαΐου για το πρώτο τεύχος του "Αντι-Τυπος" αλλά λόγω έλλειψης χώρου δεν δημοσιεύτηκε. Στις 4/6 το δημοτικό συμβούλιο του Χαλανδρίου αποφάσισε την μετονομασία της οδού Β. Κωνσταντίνου σε Ανδρέα Παπανδρέου. Για να είναι μάλιστα όλοι ευχαριστημένοι υπάρχει η σκέψη κάποιος άλλος δρόμος να μετονομαστεί σε Κ. Καραμανλή. Ελπίζουμε η οδός Τήνου για να τους θυμόμαστε και τους δύο. (Και όποιος δεν κατάλαβε ας κοιτάξει το χάρτη).

Εκινώντας πάλι την βαριεστημένη διαδρομή για το σχολείο με τα μάτια πρησμένα και την διάθεση σκατά για τις επόμενες δέκα ώρες στα θρανία, εφτά σχολείο, τρεις φροντιστήριο. Λίγα μέτρα πριν το σχολείο αποφασίζει και λέει να κάνει κοπανά την πρώτη ώρα που έχει μαθηματικά. Βρίσκει ένα παγκάκι στην πυλωτή μίας τεραστίας πολυκατοικίας όπως και όλες οι άλλες μέσα στην γιγάντια τσιμεντούπολη του. Ανάβοντας ένα τσιγάρο αρχίζει να σκέφτεται την συζήτηση που είχε με τον πατέρα του περί σχολείου - φροντιστηρίου - διαβάσματος - καριέρας. Στο μυαλό του έρχονται τότε οι ώρες μέσα στην τάξη με τον καθηγητή να τον επιβλέπει και να του επιβάλλει τον κομπλεξισμό του. Ώρες ίδιες με εκείνες που θα έχει απέναντι στο αφεντικό του. Αναρωτιέται: Γιατί; Στην υπόλοιπη ζωή μου τι θα αλλάξει; Σαββατοκύριακο στην βαριεστημένη καφετερία ενώ μετά στο κλαμπ ή στο σκυλάδικο να εκτονώνομαι χαλώντας όλα μου τα λεφτά και τις υπόλοιπες ώρες τηλεόραση και σούπερ μάρκετ. Ενώ μετά από όλα αυτά θα γίνω σαν τους γονείς μου απαθής για όλα και κρεμασμένος από τα χείλη της τηλεόρασης. Παίρνοντας την τελευταία τζούρα από το τσιγάρο σκέφτεται εκείνη την αφίσα

των αναρχικών που μιλούσε για μικροαστούς ρομποτάκια.

Μήπως τελικά γινόμαστε ρομποτάκια απέναντι σε κάθε εντολή των αφεντικών μας πρόθυμοι να

υπακούσουμε, να

καταναλώσουμε ή

ακόμα και να σκοτωθούμε πολεμώντας για αυτούς ;

Μήπως τελικά ζούμε σε μια καθημερινότητα που είναι φτιαγμένη για μας χωρίς εμάς ;

Ιούλιος- Αύγουστος. Δευτέρα με Παρασκευή 9 με 1 φροντιστήριο. Μετά σπίτι για διάβασμα. Αρχαία, μαθηματικά, φυσική. Κάποιο απόγευμα για μπάνιο ίσως και 10 μέρες διακοπές με τους γονείς ή στην καλύτερη περίπτωση με τους κολλητούς. Διαφορετικά βόλτα το βραδάκι, φραπεδάκι και μπυρίτσα στην Αγ. Ιωάννου, πάνω πλατεία- κάτω πλατεία.

«Τι έγινε, πέρασες;»- «Με τι βαθμό;» «Εγώ δίνω τώρα τον Σεπτέμβρη»- «Ρε γαμώτο πολύ γρήγορα πέρασε το καλοκαίρι, πάνε οι διακοπές, αρχίζει η νέα χρονιά». Εκσυγχρονιστικές διακοπές... Δεν άρχισαν όμως ποτέ για να τελειώσουν. Δεν διακόψαμε και τίποτα, σίγουρα όχι το διάβασμα ή την παρακολούθηση στις τάξεις. Α! ξέχασα, ήμασταν στο φροντιστήριο όχι στο σχολείο. Δε μου φαίνεται όμως και τόσο διαφορετικό. Και αυτή η νέα χρονιά που αρχίζει μάλλον σαν συνέχεια της προηγούμενης μοιάζει, η οποία άλλωστε δεν τελείωσε και ποτέ.

Αυτόν τον εκσυγχρονισμό τον είχαμε καταλάβει και τον χειμώνα όταν κάθε μέρα μας ζάλιζαν τα αυτιά με τον νόμο 2525. Η

συνεχής πίεση, το άγχος για το διάβασμα, οι αλλεπάλληλες εξετάσεις, το σκυμμένο κεφάλι, είναι πολύ γνωστά. Όπως μας είναι οικεία και η φρίκη μπροστά στον άσχημο βαθμό και την αποτυχία. Αποτυχία που πολλές φορές δεν ήταν απλά ένα χαρακτηριστικό που μας φόρτωσαν κάποιοι άλλοι, οι καθηγητές ή οι γονείς, αλλά μια έλλειψη που την βιώσαμε οι ίδιοι, το στίγμα

“Αποτυγχάνουμε όχι όταν παίρνουμε άσχημους βαθμούς, αλλά όταν αποδεχόμαστε εμείς οι ίδιοι την κρίση τους για εμάς”

του ανεπαρκή που δεχτήκαμε ότι μας ταιριάζει. Καταλήξαμε να θεωρούμε φυσική την άποψη που οι αξιολογητές και οι βαθμολογητές είχαν για μας, καταλήξαμε να απελπιστούμε με τον εαυτό μας, να χάσουμε την αυτοεκτίμησή μας.

Αυτού του είδους ο εκσυγχρονισμός μας επιβλήθηκε πέρυσι. Και μας τον επέβαλαν κυρίως οι καθηγητές και τα φροντιστήρια ο

Την 1 Νοέμβρη η δίκη του Κώστα Μητροπέτρου

Μπορεί οι αντιδράσεις ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση να έχουν προσωρινά κοπάσει αλλά κάποιοι σίγουρα δεν ξεχνούν. Περίπου 200 άτομα σε όλη την Ελλάδα έχουν δικαστεί ή περιμένουν δίκες για την συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο 2525, είτε τον Ιούνη του 98 στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ είτε το χειμώνα του 98 στις μαθητικές καταλήψεις. Ένας από αυτούς είναι και ο αναρχικός Κ. Μητροπέτρος, ο μοναδικός προφυλακισμένος αυτή τη στιγμή από το Νοέμβρη του 98.

Θυμίζουμε ότι είχε συλληφθεί στη διαδήλωση της Κάνιγγος μετά τα γεγονότα του ΑΣΕΠ. Διαδήλωση που καλέστηκε σαν απάντηση στη δολοφονική απόπειρα φασιστών ενάντια σε δύο φοιτητές και έναν εκπαιδευτικό, έξω από τα δικαστήρια όπου δικάζονταν οι συλληφθέντες του κινήματος των προηγούμενων ημερών.

Την 1 Νοέμβρη η αστική δικαιοσύνη θα τον δικάσει για τη συμμετοχή του στους αγώνες αυτούς, τις ιδέες του, την αξιοπρεπή στάση ζωής του. Αυτή η ίδια δικαιοσύνη που αφήνει ελεύθερους τους δολοφόνους της Χρυσής Αυγής, τον δολοφόνο του καθηγητή Τεμπονέρα, Γ. Καλαμπόκα, αλλά ξέρει να καταδικάζει αφισκοκολλητές, διαδηλωτές, απεργούς, καταληψίες. Καμία εμπιστοσύνη δεν μπορούμε να έχουμε σ' αυτή τη δικαιοσύνη. Όσοι αγωνίστηκαν εκείνες τις μέρες γνωρίζουν ότι η υπόθεση του Κώστα Μητροπέτρου μας αφορά όλους. Όλους εκείνους που καθημερινά βιώνουν τη βαρβαρότητα της αξιολόγησης και του ανταγωνισμού. Γνωρίζουν ότι η ελευθερία του είναι ζήτημα του κοινωνικού πολέμου. **ΟΤΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΟΜΗΡΟΣ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ.**

καθένας με διαφορετικό τρόπο.

Οι πρώτοι κυρίως γιατί αποδέχτηκαν να υπηρετήσουν τον νόμο 2525. Είδαν στην «αξιοκρατία» του εκσυγχρονισμού έναν τρόπο να ανορθώσουν το κοινωνικό τους προφίλ, και να ξεφορτωθούν τους «τεμπέληδες» και «ανίκανους» συναδέλφους τους (αυτούς δηλαδή τους λιγότερους ή περισσότερους που αναζητούσαν κάτι διαφορετικό από τυποποιημένες σχέσεις ανάμεσα στην έδρα και το θρανίο). Είδαν στην μεταρρύθμιση Αρσένη την αναβάθμιση της θέσης τους ενώπιον των μαθητών τους, την ενίσχυση της κυριαρχία τους στην τάξη αφού τώρα οι βαθμοί που βάζουν σε κάθε προφορική εξέταση, σε κάθε διαγώνισμα έχουν ξεχωριστή σημασία.

Δεν είδαν όμως ότι και οι ίδιοι υπόκεινται στον έλεγχο των αξιολογητών του υπουργείου, δεν είδαν ότι αυτοί οι επίδοξοι δημόσιοι υπάλληλοι μεγάλου κύρους δεν είναι τίποτε περισσότερο από δουλικά όργανα διεκπεραίωσης του οδηγίων του υπουργείου και των αναλυτικών προγραμμάτων του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.

Όσοι συμμετείχαμε στις κινητοποιήσεις του περσινού χειμώνα σίγουρα δεν μπορούμε να ξεχάσουμε την εχθρότητα και την αδιαφορία των καθηγητών, την αισθητή απουσία τους από το πλευρό μας. Από το πλευρό δηλαδή όλων εκείνων (όχι υποχρεωτικά «μελών» της εκπαιδευτικής κοινότητας) που συνειδητοποίησαν ότι ο αγώνας κατά του ανταγωνισμού είναι και δική τους υπόθεση. Με τη στάση τους οι καθηγητές άφησαν να ονομαστεί όχι τυπικά, αλλά έμπρακτα ο αγώνας κατά της εκσυγχρονιστικής παιδείας «μαθητικός».

Ακόμη και αυτοί που συνειδητοποιούσαν την σημασία του νόμου προτίμησαν με ελάχιστες εξαιρέσεις να κρατήσουν την ούρα τους απ' έξω και να αφήσουν τους «πιτσιρικάδες» να βγάλουν το φίδι από την τρύπα. Αν και είχαν ουσιαστικά αποδεχθεί την ήττα τους, προφασίστηκαν ότι είχαν ήδη κάνει το καθήκον τους απέναντι στον εχθρό έχοντας στο νου τους τις μάχες για τον διαγωνισμό του Α.Σ.Ε.Π τον Ιούνιο του '98. Μια δυναμική ενέργεια από πλευράς τους που όμως δεν έφεραν κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα καθώς πολέμησαν χωρίς τους μαθητές. Το ίδιο άλλωστε έγινε και φέτος. Μπορεί χιλιάδες μαθητές να κατέλαβαν δρόμους και σχολεία, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετά ζωντανό ώστε να ξυπνήσει τους ηττημένους καθηγητές. **Ίσως όμως δεν ήθελαν να ξυπνήσουν !**

Όσο για τα φροντιστήρια τι να πρωτοπεί κανείς; Τολμούν και υπόσχονται σίγουρο και εξασφαλισμένο μέλλον στους μαθητές-πελάτες. Πελάτες που θα υποχρεωθούν κιόλας (!) να πληρώσουν ένα καταδικασμένο μέλλον χωρίς καμμία επιλογή εκτός του υποχρεωτικού μονόδρομου που οδηγεί στη φρίκη της δουλειάς, σε ένα ακόμη οκτώωρο, σε ένα ακόμη πρωινό ξύπνημα, σε μια ακόμη υποταγή, όχι στον καθηγητή, αλλά στον εργοδότη. Έχουν καταφέρει να εγκλωβίσουν τους μαθητές στην δική τους τάξη, με τις δικές τους εξετάσεις και τους δικούς τους βαθμούς. Εκμεταλλεύονται τις δήθεν αδυναμίες του νέου νόμου, αντικαθιστούν τη σιγουριά και την βεβαιότητα για μια καλύτερη παιδεία που προβάλλει με το άγχος και την ανασφάλεια, δημιουργώντας την εντύπωση πως χωρίς φροντιστήριο θα

έχουμε σίγουρα αρνητικά αποτελέσματα. Έτσι σε αγαστή συνεργασία με το σχολείο προσβάλλουν την αξιοπρέπειά μας επιβάλλοντάς μας να θεωρούμε τους εαυτούς μας αποτυχημένους και ανεπαρκείς, άτομα με ειδικές ανάγκες που χρειάζονται απεγνωσμένα βοήθεια, έμπνευση και καθοδήγηση.

Ένα είναι το σίγουρο: είτε πάρουμε είτε δεν πάρουμε το απολυτήριο είτε περάσουμε σε κάποια σχολή είτε όχι, το μέλλον μας δε θα διαφέρει και πολύ από το παρόν που ζούμε. Πάλι θα έχουμε μπροστά μας τις παρατηρήσεις και την αξιολόγηση από το αφεντικό, πάλι θα πρέπει να «σεβόμαστε» τους ιεραρχικά ανώτερους, πάλι θα πρέπει να σκύβουμε το κεφάλι στις υποδείξεις τους, άσε που πολλοί από μας θα τρέχουν από δουλειά σε δουλειά, ή από σεμινάρια σε σεμινάρια, μπας και βγει κανα φράγκο. Ξέρουμε τώρα το ακούμε συνέχεια: υποαπασχόληση, εργασία χωρίς ένσημα και με χαμηλές αμοιβές, ανεργία πτυχιούχων και τα ρέστα... Ίσως επιδιώξουμε καριέρα κάπου, οπουδήποτε: και πάλι εντατικό διάβασμα, ατέλειωτες ώρες εργασίας, το κεφάλι πάντα σκυμμένο, για ένα «πλούσιο» βιογραφικό για να βγούμε καθαροί από το κοσκίνισμα των διευθυντών στις διαδικασίες συνέντευξης. Λες και η ευτυχία μας

εξαρτάται από το πόσο μουράτη δουλεία θα έχουμε!

Κακά τα ψέματα: ούτε θα πετύχουμε, ούτε θα αποτύχουμε. **Πολύ απλά: Δε θα ορίζουμε τον χρόνο μας, δε θα ορίζουμε τη ζωή μας.** Θέλουμε μια γεύση από το μέλλον μας; Ας κοιτάξουμε στο πρόσωπο τους καθηγητές και τους γονείς μας. Παιρητημένοι και «βολεμένοι», μηχανές παραγωγής και κατανάλωσης, εκτελεστικά όργανα των οδηγιών που κάποιοι τους έδωσαν για το πως πρέπει να ζουν, δεν ορίζουν τον εαυτό τους αλλά θέλουν να ορίζουν εμάς.

Τον προηγούμενο χειμώνα δώσαμε ένα σημαντικό αγώνα. Ίσως φάνηκε ανώφελος, ίσως δεν κατορθώσαμε να βγάλουμε αυτό που πραγματικά βιώναμε, ίσως δεν μας άκουσαν ή δεν θέλησαν να μας ακούσουν. Όμως έστω και για λίγο, έστω και ατελώς, σταθήκαμε εχθρικοί απέναντι στην βαρβαρότητα του παρόντος και του μέλλοντος που μας ετοιμάζουν. Αρνηθήκαμε την ίδια μας την φύση ως μαθητές καταλύοντας την προσβλητική και βάνουση σχολική διαδικασία. Τις μέρες του χειμώνα με τις καταλήψεις και τις πορείες προσπαθήσαμε να εκφράσουμε την αντίθεση μας στις κυρίαρχες αξίες του ανταγωνισμού, του «ο καθένας για την πάρτη του». Την ίδια ώρα όμως συνεχίζαμε το φροντιστήριο και το διάβασμα **υπονομεύοντας** αυτές ακριβώς τις προσπάθειές μας. Παρ' όλα αυτά **ο αγώνας που δώσαμε ήταν η πραγματική μας επιτυχία.** Και αποτυγχάνουμε όχι όταν παίρνουμε άσχημους βαθμούς, αλλά όταν αποδεχόμαστε εμείς οι ίδιοι την κρίση τους για εμάς. Πολύ περισσότερο όμως θα αποτύχουμε αν αγνοήσουμε τις στιγμές που ζήσαμε τον περασμένο χειμώνα στα σχολεία και τους δρόμους. Στιγμές χαράς, στιγμές γιορτής, στιγμές θλίψης, στιγμές φρίκης. Αλλά στιγμές αυθεντικές γιατί ήταν στιγμές που προσπαθήσαμε να τις ορίσουμε εμείς οι ίδιοι. **Αυτές ακριβώς τις στιγμές αξίζει να τις ξαναζήσουμε συλλογικά ως άνθρωποι που ζητούμε να συναντηθούμε έξω από προκαθορισμένους ρόλους που μας θέλουν δάσκαλους και μαθητές, ως άνθρωποι που ζητούμε να συναντηθούμε πραγματικά!**

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο τεύχος για το πεύκο που φάγανε στη διασταύρωση της Γαρυττού. Είχαν κόψει δηλαδή το δέντρο για να διευκολύνει την κυκλοφορία στη Γαρυττού και στις δύο λωρίδες, καθώς το δέντρο στένευε κάπως την είσοδο. Όπως θα έλεγε και ο Μέμφυ, η συνέχεια μιας καφρίλας είναι μια **ακόμη μεγαλύτερη καφρίλα**. Είδατε τι έκαναν τώρα; Τη μονοδρομήσαν!!! Αν είναι δυνατόν. Ετότε γιατί το κόψατε το δέντρο ρε παλικάρια; Τι θα εμπόδιζε αφού υπάρχει μόνο κάθοδος τώρα; Φταίμε εμείς τώρα να πάμε να φυτέψουμε καινούργιο πεύκο; Αλλά έτσι που δεν αντιδράμε, μέχρι να μεγαλώσει θα μας έχει πνίξει όλους το νέφος και η ασφάλτος.

////////////////////////////////////

(είδηση απ' το μέλλον): Χιλιάδες κάτοικοι της επαρχίας αλλά και της πρωτεύουσας πήραν τις καρμπίνες και τα ρόπαλα μετά το οικονομικό σκάνδαλο στο Χρηματιστήριο. Το ξαφνικό κραχ είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει τα λεφτά του το 80% των μικροεπενδυτών. «Κάτω σημίτη-η!!!» ακούγεται από τα στόματα των «μικροεπενδυτών». Οι κατασκευαστικές τους φάγαν όλες τις οικονομίες μέσα σε ένα βράδυ.

////////////////////////////////////
Μια και αναφερθήκαμε στους τσιγγάνικους καταυλισμούς παραθέτουμε μιά περι-

πτώση που ...δυστυχώς επιβεβαιώνει όσα είπαμε στην πρώτη σελίδα. Λίγες μέρες Μ.Σ. (μετά σεισμού δηλαδή) ήταν να στηθεί ένας μικρός καταυλισμός στην Αγία Παρασκευή από όσους είχαν πρόβλημα με τα σπίτια τους. Ως καταλληλότερος τόπος επιλέχτηκε το στρατόπεδο του

Σπυρούδη. Μόλις λοιπόν μερικοί κάτοικοι γύρω από το στρατόπεδο έμαθαν ότι θα στήνονταν σκηνές εκεί από τους σεισμόπληκτους, έτρεξαν να βάλουν τα αυτοκίνητά τους στην είσοδο του στρατοπέδου για να μην μπορούν να περάσουν να τις στήσουν!!!